

Sygn. akt II UK 425/15

POSTANOWIENIE

Dnia 15 czerwca 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jerzy Kuźniar

w sprawie z wniosku J. S.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Legnicy
o emeryturę,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 15 czerwca 2016 r.,
skargi kasacyjnej wnioskodawcy od wyroku Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu
z dnia 26 listopada 2014 r., sygn. akt III AUa 995/14,

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania i nie
obciąża wnioskodawcy kosztami postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 26 listopada 2014 r., III AUa 995/14, Sąd Apelacyjny we Wrocławiu, w sprawie przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w Legnicy o emeryturę, oddalił apelację wnioskodawcy J. S. od wyroku Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Legnicy z dnia 26 marca 2014 r., oddalającego jego odwołanie od decyzji organu rentowego, dzieląc stanowisko Sądu pierwszej instancji, według którego wnioskodawca nie legitymował się okresem składkowym i nieskładkowym wynoszącym co najmniej 25 lat (wykazano 24 lata, 10 miesięcy i 19 dni), ani też 15 letnim okresem pracy w szczególnych warunkach bądź w szczególnym charakterze i w związku z tym nie spełnił przesłanek określonych w art. 32 w związku z art. 184 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych

(jednolity tekst: Dz.U. z 2015 r., poz. 748 ze zm., dalej ustawa o emeryturach i rentach z FUS), warunkujących przyznanie dochodzonego świadczenia.

W ocenie Sądu Apelacyjnego trafnie Sąd pierwszej instancji nie zaliczył wnioskodawcy do okresu zatrudnienia okresu od dnia 5 maja 1997 r. do dnia 31 sierpnia 1997 r., gdyż w okresie od dnia 14 marca 1997 r. do dnia 15 lipca 1997 r. wnioskodawca był zarejestrowany w Powiatowym Urzędzie Pracy w G. jako bezrobotny bez prawa do zasiłku, uznając że w związku z powyższym „bezprzedmiotowe jest dokonywanie analizy i oceny czy spełnia (...) przesłankę (...) posiadania 15-letniego okresu pracy w szczególnych warunkach (...)”.

W skardze kasacyjnej od tego wyroku, zaskarżając go w całości, pełnomocnik wnioskodawcy zarzucił naruszenie przepisów postępowania - art. 217, art. 227 w związku z art. 258 k.p.c. poprzez „nieprzeprowadzenie dopuszczonego dowodu z zeznań E. J. (...)”, art. 274 k.p.c. poprzez „niewykorzystanie przez Sądy obu instancji, instrumentów prawnych, wskazanych w tym przepisie (...) wobec świadka E. J. , uchylającego się od stawienictwa w Sądzie (...)”. Pełnomocnik wnioskodawcy wniósł o uchylenie w całości zaskarżonego wyroku i poprzedzającego go wyroku Sądu Okręgowego i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi pierwszej instancji wraz z orzeczeniem o kosztach postępowania, w tym kosztach zastępstwa procesowego. We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wskazano na konieczność rozstrzygnięcia „Do kiedy zawieszony jest bieg terminu do wniesienia skargi kasacyjnej, w sytuacji gdy strona wystąpiła do Sądu drugiej instancji o wyznaczenie pełnomocnika z urzędu (...), a następnie (...) wyznaczony przez daną izbę samorządu zawodowego pełnomocnik zawiadomi izbę samorządu, a ta mocodawcę, o braku podstaw do wniesienia takiej skargi; czy termin ten zawieszony jest do dnia ustanowienia pełnomocnika, czy zawieszenie biegu takiego terminu przedłuża się do dnia doręczenia mocodawcy zawiadomienia o braku podstaw do wniesienia takiej skargi?”.

W odpowiedzi na skargę kasacyjną pełnomocnik organu rentowego wniósł o wydanie postanowienia o odmowie przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, ewentualnie o oddalenie skargi wraz z orzeczeniem o kosztach zastępstwa procesowego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania jest bezprzedmiotowy, gdy się zważy, że Sąd Apelacyjny przedstawił skargę kasacyjną do rozpoznania, uznając zachowanie przez pełnomocnika terminu do jej wniesienia, a Sąd Najwyższy oceny tej, w okolicznościach sprawy, nie zakwestionował.

Gdy więc przedstawione we wniosku zagadnienie prawne było pozorne i nie powiązane z podstawami skargi kasacyjnej, Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c.

Orzeczenie o kosztach uzasadnia, stosowany odpowiednio, art. 102 § 2 k.p.c.